

AL DOILEA PRINCIPIU AL ISPRĂVNICIEI: SURSA DIVINĂ*

Al doilea principiu al isprăvniciei biblice susține că *singura sursă care răspunde tuturor nevoilor noastre, inclusiv a energiei și abilităților prin care oferim impresia că ne-am susține singuri, este DUMNEZEU.*

Dacă vrem să fim cum ne vrea Dumnezeu, ispravnici care să-L onoreze pe Isus și care să participe la zidirea Împărăției, trebuie să arătăm lumii întregi, *prin felul nostru de a trăi*, că am înțeles că sursa vieții noastre din care ne vin puterea, călăuzirea și binecuvântarea – sursa noastră pentru orice lucru – este DOMNUL! De exemplu: simpla mulțumire pe care o rostim la masă pentru hrana oferită exprimă recunoașterea noastră că toate vin de la El.

Gen 1: 27-28: *Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; domniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste toate viețuitoarele care mișună pe pământ!”*

Aceste versete ne descriu relația dintre Dumnezeu și primii oameni și poziția privilegiată pe care aceștia au avut-o: *Însuși Dumnezeu vorbea cu ei.* Este semnificativ faptul că Dumnezeu le specifică clar importanța lucrurilor pe care li le-a dat. El le arată cât de mult le-a dat, iar ei trebuie să recunoască faptul că grădina, hrana și tot ce vor folosi pentru nevoile lor sunt de la Dumnezeu lor. Mai mult, ceea ce vor face în viitor – stăpânirea pământului și a creaturilor de pe el, înmulțirea lor – este o slujbă ce le-a fost dată tot de Dumnezeu. Cuvântul *”stăpânire”* vine de la cuvântul ebraic care înseamnă *”a conduce”, ”a governa”* peste ceva ce îi aparține lui Dumnezeu. Acest verset este prima mărturie biblică despre isprăvnicie. Adam și Eva au primit o lume bogată și frumoasă să trăiască în ea, dar și slujba de a o administra pentru Dumnezeu. Totul vine de la El.

Acest lucru are importanță și în viața noastră de credință. Deși mulți oameni nu o recunosc, Dumnezeu este totuși sursa a tot ceea ce există. Deși conștientizăm acest lucru la un moment dat, ni se *întâmplă adesea să uităm și să fim nevoiți să descoperim din nou* Sursa Vieții noastre. Un exemplu în acest sens este poporul evreu care, în pustie, primea de la Dumnezeu apă, mană, mâncare. Ei aveau să învețe și să reînvețe că Dumnezeu este soluția pentru orice nevoie. Această descoperire repetată pe care o făcea poporul evreu o facem și noi. Și noi învățăm și reînvățăm lecția că Dumnezeu ne poartă de grijă, trimitând în viața noastră anumite *circumstanțe care să ne forțeze* să-l recunoaștem harul măreț. Ar putea părea dur și nedrept faptul că Dumnezeu se amestecă și ne deranjează cărțile de joc, dar trebuie să ne încredem în El că o face pentru că ne iubește foarte mult. Dumnezeu știe că, dacă nu suntem buni ispravnici, nu vom avea parte de bogății spirituale. El își oprește adesea copiii din înaintarea lor egoistă pentru a-i învăța *cine este cu adevărat sursa* siguranței lor.

Eclesiastul vede astfel această situație: *„De exemplu, unui om căruia Dumnezeu i-a dat bogăție, averi și faimă, așa încât nu-i lipsește nimic din ceea ceși dorește, totuși Dumnezeu nu i-a dat dreptul să se bucure de ele, ci a dat acest drept unui străin. Aceasta este o deșertăciune și un rău tulburător!”* (Eclesiastul 6:2). În această situație, există un om care a fost deosebit de binecuvântat, dar Dumnezeu l-a oprit de la a se bucura de aceste binecuvântări, bucuria aceasta fiind dată altuia. Eclesiastul numește această situație *„deșertăciune”* și *„rău tulburător”*, arătând cât de lipsită de valoare este trăirea pentru dobândirea lucrurilor materiale pentru propria plăcere, fără a-L cunoaște pe Dumnezeu și fără a căuta mai întâi Împărăția și dreptatea Lui.

Din moment ce banii reprezintă cea mai bună imagine a resurselor noastre materiale, Isus a discutat și El acest subiect în nenumărate rânduri.

Citește Luca 19: 12-27.

În primele două versete vedem că Isus ni se prezintă ca „un om de neam mare” care a primit o Împărăție de la Dumnezeu și, având prerogativele lui Dumnezeu, ne binecuvântează pe noi, robii Săi, cu anumite lucruri cu care trebuie să-L slujim. El ne învață că trebuie să-L slujim cu banii noștri, cu talentele noastre, căci pe toate le-am primit de la El, nu pentru satisfacerea poftelor noastre, ci pentru a ne ocupa de ele până se va întoarce El. Asta înseamnă că trebuie să primim ceea ce ne dă El și să le administrăm corect pentru a sprijini înaintarea Împărăției Lui, pentru a-L glorifica pe El și pentru a atrage binecuvântarea Lui asupra celor ce ne înconjoară.

Ucenicii lui Isus au avut parte de un „*tratament special*” . Ei au beneficiat într-o măsură mai mare decât restul ascultătorilor de promisiunile că Dumnezeu le va purta de grijă și au conștientizat că isprăvnicia este o „virtute” care vine dintr-o inimă regenerată și este o caracteristică a poporului Legământului lui Dumnezeu.

Societatea noastră este fermecată de exemplele oamenilor bogați care au reușit să ajungă astfel pornind de jos, din sărăcie, dar, prin „propriile forțe” au succes. Televiziunea, revistele, internetul, librăriile sunt pline de astfel de exemple care nu ar avea niciun succes dacă nu ar avea public. Cărți cu titluri precum „cum să devii milionar”, „27 de secrete pentru a te îmbogăți rapid” ș.a. le găsim cu duimul pe rafturile librăriilor și anticariatelor. Mulți le citesc ca să le descopere secretul, alții ca să fie încurajați să viseze că, într-o zi, vor găsi și ei cheia succesului.

Dar nu există om care să se fi realizat în viață prin propriile puteri. Cu toții suntem înzestrați cu anumite talente și cu toții dispunem de anumite resurse și capacități care ne ajută să răzbim în viață. Aceasta înseamnă de fapt că **Dumnezeu este resursa care răspunde tuturor nevoilor noastre, inclusiv a energiei și abilităților prin care dăm impresia că ne-am susține singuri.** Noi doar „părem” a fi susținuți de munca noastră, de inteligența sau talentul nostru. În spatele acestora se află mâna lui Dumnezeu. Noi nu trebuie decât să recunoaștem acest lucru și să ne trăim viața de zi cu zi în lumina acestui adevăr.

Citește Deuteronom 8: 11-20

v.17-18: Să nu zici în inima ta: «Forța și puterea mâinilor mele mi-au câștigat aceste bogății!» Ci să-ți aduci aminte de Domnul, Dumnezeul tău, fiindcă El este Cel Ce îți dă putere să-ți însușești aceste bogății, ca să întărească astfel legământul încheiat cu strămoșii tăi prin jurământ, așa cum face astăzi.

Moise le-a scris aceste lucruri israeliților care se pregăteau să intre în țara făgăduinței. Ei au ieșit din Egipt luând cu ei bunurile egiptenilor – aceștia le-au dat multe lucruri de valoare, parcă vrând să le spună să ia tot și să plece cât mai departe de Egipt. O generație mai târziu, ei sunt pe cale să intre în Canaan, fiind în posesia bogăției acestui pământ. Tot drumul între Egipt și Canaan Dumnezeu le-a purtat de grijă, le-a asigurat victoria, le-au oferit tot ceea ce au avut nevoie și i-a purtat dintr-un loc în altul. Moise le reamintește că nu au ajuns la porțile Canaanului prin forțele lor și că *niciodată* nu trebuie să ajungă la concluzia asta.

Poate acest exemplu a atins un punct sensibil în inima și mintea ta. Excelent! Dumnezeu vrea să-l vedem mâna în toate împrejurările, susținându-ne material și disciplinându-ne.

Oprește-te o clipă și gândește-te la două lucruri pe care le-ai realizat sau primit și care îți sunt importante. Apoi, enumeră căile prin care Dumnezeu a facilitat obținerea acestor lucruri.

Dacă nu conștientizăm *în mod constant* că tot ceea ce primim, tot ceea ce suntem sau vom deveni sunt daruri din partea lui Dumnezeu ne facem vinovați de a-L face pe Dumnezeuul nostru prea mic. Mulți oameni cred că Dumnezeu, dacă există, nu este prea implicat în mersul acestei lumi. Creștinul

trebuie să înceapă cu conștientizarea faptului că Dumnezeu este implicat în mod direct, intim și absolut în orice domeniu al vieții sale și că îl conduce și îl ajută în fiecare aspect al fiecărei zile din viața lui. Pentru aceasta El ne oferă capacitățile necesare și ocaziile de a împlini ceea ce avem de făcut pentru glorificarea Numelui Său.

De unde credem noi că ne vin inteligența și talentele? Este irrelevant să începi acum o discuție despre transmiterea genelor și despre mediul în care trăiești. Acestea sunt doar cauze secundare. Cauza primară este DUMNEZEU. El ne dă posibilitatea de a reuși și de a înainta. Asta înseamnă că noi nu trebuie să ajungem nicidecum la ideea că ceea ce avem este al nostru, câștigat prin puterea noastră. Nu trebuie să ne purtăm cu zgârcenie față de Dumnezeu în ceea ce privește dăruirea vieților noastre și a lucrurilor care ne aparțin, pe motiv că ceea ce avem este al nostru și putem să facem ce vrem cu ceea ce ne aparține. Dumnezeu ne oferă totul, dar El are și un anumit scop, care nu este nicidecum satisfacerea noastră personală și dependența noastră de lucrurile primite. Scopul Lui îi implică și pe cei din jurul nostru și chiar întreaga lume.

Moise le spune israeliților atât **CE** vor primi cât și **DE CE** vor primi acele lucruri (v.18 - *ca să întărească astfel legământul încheiat cu strămoșii tăi prin jurământ, așa cum face astăzi*).

Pentru a înțelege **DE CE**-ul (scopul) trebuie să ne întoarcem la momentul încheierii Legământului, la „părinții” despre care vorbește Moise: *„Te voi face un neam mare și te voi binecuvânta; voi face numele tău mare, iar tu vei fi o binecuvântare”* (Geneza 12:2). Acest Legământ conține 3 părți:

1. Va face din urmașii lui Avraam un neam mare
2. Va face numele lui Avraam și al urmașilor săi un nume mare în întreaga lume
3. Va binecuvânta toate familiile pământului prin Avraam și prin urmașii lui

Această promisiune nu a expirat când a venit Isus Hristos în lume. Dumnezeu are un scop și un plan pentru fiecare om care-L primește pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. Prin această prismă, legământul lui Avraam exprimă și planul pe care Dumnezeu îl are pentru creștini:

1. Dumnezeu vrea ca toți credincioșii Lui să devină un popor mare și cât mai mulți să se bucure de noua viață și să-l laude Numele
2. Dumnezeu vrea să-și proslăvească lucrarea în poporul Său astfel încât cei din jur să vadă că El i-a salvat și i-a binecuvântat pe ai Lui.
3. Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui să meargă și să ducă mai departe în lume vestea salvării prin Hristos. Dumnezeu îi vrea pe creștini misionari prin felul lor de viațuire.

Pentru aceasta Dumnezeu ne dă puterea de a reuși. El își ține promisiunile și își va îndeplini scopurile în viața noastră. El nu ne binecuvântează pentru că noi suntem atât de minunați încât merităm binecuvântarea Lui! Ci El o face datorita Harului Său imens.

În concluzie să ne reamintim definiția isprăvniceii: ***administrarea, în ascultare de Dumnezeu, a vieții și a tuturor resurselor ei, sub călăuzirea Duhului Sfânt spre slava lui Dumnezeu și pentru propășirea Împărăției Lui.***

Buna isprăvnicie recunoaște faptul că Dumnezeu ne dă ceea ce ne dă cu un scop bine definit și folosește ceea ce a primit pentru a îndeplini acel scop.

„Orice dăruire generoasă și orice dar desăvârșit este de sus, coborând de la Tatăl luminilor, la Care nu există schimbare sau umbră din pricina mutării. El ne-a născut prin Cuvântul adevărului, după voia Lui, ca să fim un fel de prim rod între făpturile Lui.” (Iacov 1: 17-18)